

Autobiografia de Miquel Bauçà

Ramon Barnils ens proposava al número 30 d'EL TEMPS que publicàssem l'autobiografia de Miquel Bauçà. «És sensacional», opinava Ramon. Jutgeu-ho vosaltres.

Vaig néixer un 7 de febrer de l'any quaranta i el 14 del mateix mes, dotze anys més tard, la mare va decidir de constituir-me orfe. No sé si va ser per venjar-se o senzillament moguda per un instint d'imitació. Efectivament, quatre mesos abans, jo m'havia fugat de casa, aprofitant l'avinentsa que el pare, home molt temerós de Déu, havia convingut de lliurar-me a una secta de devots varonats pagesívols, encara amb l'ardor d'haver guanyat la guerra.

Tots aquests fets tenien com a escenari una llar campanyola de la zona sud-est de la més gran de les Illes, llar edificada per l'avi matern amb peces de marès, que extreia ell mateix d'una pedrera d'allí a la vo-

ra. Aquest avi havia marxat a l'Argentina, en un transatlàntic tot ple d'eslaus, que bevien, cantaven i suaven dins la bodega. En aquest país es va enyorar tant que hagué de tornar, sense portar altra cosa més que un revòlver que, ben aviat, es va rovellar, exposat als mals tractes de les criatures.

Així, els hiverns, els passava en companyia d'aquells devots, a la capital; a l'estiu, en canvi, ajudava el pare en la seva passió més definida: construir parets seques per tal de dividir i subdividir un tros de garriga, que s'havia comprat amb les joies de la seva esposa.

Això va durar fins als meus divuit anys. A partir d'aleshores, no crec que calgui fer esment a res d'especialment notable.

M. Bauçà

Apt. 9471 (Barcelona)

Una estètica immaculada: Zóbel

Moltes vegades sembla difícil entendre com alguns artistes es poden escapar del marasme del món que els envolta. Fernando Zóbel (1924-1984) forma part ja de la petita història de l'art que correspon als artistes sensibles que han viscut per manifestar pertot arreu l'àmbit encalmat que els dominava. Ell va saber configurar a la ciutat de Conca els límits d'una nova estètica llavors desconeguda en la península, sacsejada per les tendències informalistes i/o matèriques. Fou aquesta una estètica de la llum reposada i de la geometria al servei del color matisat i suau.

Sense arribar a formar una escola (com algun crític cuitós ha dit), Conca fou un excel·lent port, on recalaren molts artistes

temptats per la saviesa de Zóbel i pel magnífic museu d'art abstracte que s'havia ensenyorit de les *Casas Colgadas*. Un museu que, des del 1966, és un punt d'inevitable referència dins del panorama artístic espanyol, ja que suposa un espai de confluència de proteiques tendències abstractes que han deixat una ampla petjada en les joves generacions.

La Fundació Juan March, als pocs mesos de la mort de Zóbel, a Roma, li dedica una exposició que, si bé no pretén ser-ne una antològica, sí que en recull un bon grapat d'obres. Obres que, en aquests moments, es poden contemplar en la sala d'exposicions de l'Ajuntament de València.

La primera observació que se'ns passa pel cap és l'evident desordre de les



Fernando Zóbel

/ L. Pérez Minquez

diferents sales, que no adopten cap tipus de metodologia, ni cronològica ni estètica. Un vertader embolic per a qui vulga entendre per què un quadre del 1969 hi figura al costat d'un altre del vuitanta. ¿Problemes d'espai? ¿Capacitat de reflexió adormida? Pel que fa als organitzadors de la mostra, queda ben clar que hi ha un notable desnivell entre la considerable quantitat de quadres dels vuitanta i la palesa escassetat d'anteriors èpoques, la qual cosa

no ens permet d'analitzar períodes presumiblement tan interessants com el que peces com *Cuadro hclandés* (1969) o *Tertulia escorialense* (1969) ens deixen entreveure.

Zóbel, entre els simbolismes orientals d'una preciosa cal·ligrafia i la magnitud immaculada de la natura, ha assolit un arduós propòsit: el de traspasar una atmosfera inescrutable, l'atmosfera que traspasa la facilitat i s'allotja enmig dels símbols.